

Grund til at gøre nogen Forandring. Imidlertid vil jeg ogsaa derom afvente det ærede Medlems Ændringsforslag.

Hvad den Sag angaar, det ærede Medlem fremdrog, om Vanskeligheden for Danske i Udlandet ved, naar de skulle indgaa Ægteskab, at skaffe Bevis for, at de ikke ere bundne af noget tidligere Ægteskab herhjemme, tror jeg ikke, at den Vanskelighed i og for sig er saa overmaade stor. Beviset for, at det tidligere Ægteskab er opløst, kan jo føres enten ved Dødsattest for den tidligere Ægtefælle, hvis han er død under Ægteskabet, eller ved Skilsmissebevilling, hvis en saadan er erhvervet. Derved vil jo altid Beviset let kunne skaffes, og skulde der være noget Tilfælde, hvor man i Udlandet ikke ret forstaar Formen i de danske Dokumenter, vil der aldrig være noget i Vejen for, at den paagældende, naar han eller hun virkelig er saaledes løst fra det tidligere Ægteskab og har fuldkommen fri Ret til at indgaa nyt Ægteskab efter de danske Love, vil kunne faa en Udtalelse fra Justitsministeriet i saa Henseende. Det, tror jeg, er den ganske simple og ligefremme Løsning af denne Sag, at henvise den paagældende til at dokumentere sig ved sine egne Dokumenter eller, hvis disse i enkelte Tilfælde skulde være uklare, da at fremskaffe Udtalelser fra Justitsministeriet derom.

Derimod kan den Reform, det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, paa ingen Maade siges at være nogen lille Reform, thi det vil dog volde en ikke ubetydelig Ulelighed og heller ikke nogen ubetydelig Udgift, om alle Ægteskaber skulde meldes til det Sted, hvor den paagældende er født, og om alle Forandringer i Ægteskabet — Dødsfald af en af Ægtefællerne eller Separation eller Skilsmisse — ogsaa skulde meldes til samme Sted. Det vil, som sagt, være et ikke ringe Arbejde og vil neppe medføre nogen rent ubetydelig Udgift, og alt dette skulde saa gøres, fordi der en Gang imellem med Aars Mellemrum for en Dansk i Udlandet — hvis virkelig Berettigelsen til at indgaa et nyt Ægteskab er til Stede — kan opstaa en Vanskelighed, der med Lethed kan overvindes. Jeg tror ikke, det er nogen heldig Tanke, det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for.

Krabbe: Naar den højtærede Minister ikke vil gaa ind paa denne Henstilling, anser jeg den ikke for betydelig nok til, at jeg under disse Forhold skulde fremkomme med Forslag derom, men jeg til-

lader mig at mene, at den af mig paa-pegede Foranstaltning i og for sig vil være hensigtsmæssig og ikke medføre nogen Udgift af nogen som helst Betydning og heller intet Arbejde eller Besvær, der er noget værd at tale om, men derimod frembringe en klar og god Ordning af denne Sag. Men det er jo noget, som ikke direkte vedrører Lovforslaget.

Naar den højtærede Justitsminister med Hensyn til Anvendelsen af Loven af 1892 siger, at Regeringen maa anse sig bunden ved de Forudsætninger, som Ministeren mener, at der var for Loven, saaledes at den ikke kan anvendes uden overfor halvciviliserede eller uciviliserede Stater, kan jeg jo ikke gøre nogen Forandring i denne Opfattelse hos Regeringen. Det vil sige saa meget som, at Justitsministeren mener, at Lovforslagets § 2 ikke bør forandres paa den Maade, som jeg mente. Naar Justitsministeren mener dette, vil jeg heller ikke gøre noget Forsøg paa at forandre denne Mening. Men naar den af mig angivne Ændring, som jeg troede var en Forbedring, ikke skal gøres, er der alligevel en Rettelse af en Ufuldkommenhed ved § 2, som jeg maaske vil tillade mig ved 2den Behandling at præsentere for den højtærede Minister, og som saa muligvis vil vinde hans Bifald og da kunne anbefales til det høje Ting.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en forhøjet Ligning til Viborg, Hjørring og Ribe Amters Skolefond.

(Lovforslaget, som vedtaget af Landstinget, findes i Tillæg C., Sp. 29.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.